

ZBĚŠTILÝ LOV

MICHAELA
ŠŮCHOVÁ

ZBĚSILÝ LOV

ZBĚŠILÝ LOV

MICHAELA ŠŮCHOVÁ

Jonathan
LIVINGSTON

Copyright © Michaela Šůchová, 2026

Cover © Aleš Vašák, 2026

ISBN 978-80-7551-425-7

Prolog

Ostrý jas denního světla ji zcela oslepil. Na chvíli zavrávora-la, až málem upadla. Bezmyšlenkovitě se rozeběhla. Zmr-zlý sníh jí křupal pod bosýma nohama. Odpolední slunce se odráželo od ledové pokrývky všude kolem, až ji oslňovalo. Nevěděla, kde je ani kam běžet. Dech se jí s každým krokem zrychloval. Zachvacovala ji panika. Plíce měla v jednom ohni. Ledový vzduch se zabodával do celého jejího těla. Každý krok byl, jako by běžela po jehlách. Zoufale těkala pohledem ko-lem sebe, zda nenalezne nějaký úkryt. Celý les byl pokrytý hustou peřinou sněhu. Vzrostlé stromy měly větve příliš vysoko, než aby na ně mohla vylézt. Divoce se rozhlížela a snažila se zahánět paniku, která jí prostupovala celým tě-lem. Zaslechla zapraskání větve kousek od sebe. Rychle se za zvukem ohlédla, ale nic neviděla. Stočila zrak zpátky na les před sebou, ale nevšimla si zapadaného vystouplého ko-řenu. Plnou silou kořen nakopla, až zařvala bolestí. Přepad-la přes něj do hlubokého sněhu. Snažila se rychle vstát, ale s každým pokusem se propadávala níž. Plazila se po čtyřech k nejbližšímu stromu. Pravá noha jí tepala bolestí. Konečně

se dostala ke statnému kmenu borovice. Zády se o něj opřela a ztěžka oddychovala. Přes obláček páry vycházející z jejích úst skoro neviděla před sebe. Snažila se zkrotit svůj dech, ale srdce jí bilo na plné otáčky. Z očí jí vytryskly slzy a z úst se dral výkřik zoufalství. Pevně si přikryla pusou rukama, aby tlumila vzlyky. Teprve teď si všimla, jak se jí třesou zcela modré ruce. Třas prostupoval celým jejím tělem. Zapřela se zády o kmen a pokusila se vstát. Bolest v pravé noze jí v tom ale zabránila. Zhroutila se opět na zem. Z očí se jí řinuly další slzy. Třesoucí rukou si je otírala rukávem trička, které měla ještě s tepláky na sobě. Sklouzla pohledem na pravou nohu. Obrátil se jí žaludek. Noha byla celá od krve. Krvavá šmouha se táhla cestičkou ve sněhu až k ní. Nehet na palci jí kolmo trčel do vzduchu. Opačný konec se zařezával do masa. Opatrně si přitáhla nohu k sobě. Neměla cit v prstech na ruce ani na noze. Všechny prsty se zbarvovaly od modré do temně fialové. S každým nádechem zaháněla nevolnost. V dálce se ozval hluboký hlas. „Deset.“ Ztuhla, když známý hlas uslyšela. Opět ji zachvátila panika. „Devět.“ Přece říkal, že má tři minuty náskok, to nemohlo uplynout! „Osm.“ Zuřivě se rozhlížela kolem sebe, kde by se mohla schovat nebo co by mohla použít jako zbraň. „Sedm.“ Nic. Jen hluboký sníh, stromy. Uvědomila si, že ji díky stopám ve sněhu rychle objeví. Navíc sníh před ní byl zbarvený krví. „Šest.“ Ozval se hlasitý smích. Šátrala kolem sebe ve sněhu a modlila se o nějaký předmět, který by po něm mohla hodit. „Pět.“ Pokusila se znovu vstát, ale každým pohybem se jí nehet zařezával hlouběji do masa. „Čtyři.“ Dýchala přerývaně, až se jí začala točit hlava. „Tři.“ Nemůže tu takhle zemřít. Nechtěla! „Dva.“ Sebrala zbytky sil a nahnula se k noze. Mužský hlas odpočtu

přehlušila svým výkřikem, když si vytrhla nehet z nohy. Potlačila další nával nevolnosti. Pevně si opřela hlavu o kmen a zhluboka dýchala. „Ted!“ Zakřičel hlas. Prudce otevřela oči a vyhrabala se na nohy. V palci jí stále tepalo. Vrávoravě obkroužila kmen a dala se do běhu. Nohy jí vypovídaly službu. Bořila se do sněhu. Marně se snažila najít cestu, kde by sníh nebyl tak hluboký. Několikrát upadla, ale pokaždé se jí podařilo na pár kroků vstát. Hrnula sníh před sebou. S každým krokem cítila, jak jí docházejí síly. Lesem se ozvalo hlasité pískání a pobrukování. Pomáhala si rukama odhrnovat sníh před sebou. V nohách již neměla cit. Vlasy jí zmrzly v pevnou krustu. Stále plakala, ale přišlo jí, že jí slzy mrznou přímo na tváři. Hlasitě vzlykala. Zoufale se rozhlížela kolem sebe, ale neviděla nic než sníh a les. Pískot se blížil. Pokusila se změnit směr, ale propadla se jen do hlubšího sněhu. Sněhovou pokrývku měla až k bokům. Zvedala nohy co nejvýš, aby se pohybovala efektivněji, ale moc rychle jí docházely síly. Chtěla to vzdát, když před sebou zahlédla vyvýšenou mýtinu, kam dopadaly poslední sluneční paprsky. Divoce odhrabávala sníh znečitlivělými rukama. Čím víc se blížila k mýtině, tím ubývalo sněhu. Krok za krokem se vyhrabávala z hlubokého sněhu. Ještě chvilku a bude se moci opět rozběhnout. Zapřela se do závěje, ale uklouzla. Sjela o pár metrů níž. Mlátila rukama kolem sebe, aby zbrzdila pád. Konečně se jí podařilo zastavit. Rychle se ohlédla. V hlubokém sněhu stál on. Zcela uvolněně si pískal a přihlížel jejímu boji o život. Pušku držel v ruce, ale nemířil na ni. Zuřivě se zakousla do sněhu a snažila se opět zdolat vzdálenost, kterou ztratila pádem. Vyškrábala se na mýtinu. Chtěla se dát do běhu, kolena jí ale vypověděla službu. Zhroutil na všechny čtyři.

Pomalou se plazila přes mýtinu. Všechna naděje ji opustila. Pohybovala se jen ze setrvačnosti. Vydávala hlasité vzlyky jako raněné zvíře. Slzy se jí řinuly po tvářích. Zasllechla za sebou zakřupání sněhu. Neotočila se. Dál se centimetr za centimetrem plazila. Křupání se k ní blížilo. Periferně zahlédla jeho boty vlevo od hlavy. Nezastavila se. Přidřepnul si vedle ní. „Moc snadné,“ odplivnul si. Přímo před ní si odložil pušku. Instinktivně se po ní natáhla. Konečky prstů se dotkla hlavně, když jí hlavou projela ostrá bolest. Mlátila kolem sebe rukama, ale klečel na ní. Ucítla zápach spáleného masa. Přestala se bránit. Popadl ji v podpaží a škubnutím postavil na nohy. Zavyla a stále se natahovala po zbrani. Hrubě s ní zatřásl. Celé tělo jí povolilo a zhroutila se mu v rukách. Nesnažila se klást jakýkoli odpor. Věděla, že je konec. Odtáhl se o kousek dál. Hrudník se jí třásl pod nápořem dalších vzlyků. Postavil ji a pustil. Okamžitě se zhroutila na zem. Znechuceně zaklel a znovu ji vytáhl na nohy. „Buď hodná a zůstaň stát.“ Pohládl ji po vlasech rukavicí. Tlačila kolena k sobě, aby vydržela stát. Odešel od ní na pár kroků a cestou zvedl pušku. Zaujal postoj a zamířil na ni. Chtěla zvednout ruce před sebe, ale podařilo se jí je odlepit jen několik centimetrů od těla. Hleděla do hlavně a čekala, až umře. Ze zbraně vyšlo zasvištění. Ucítla tlak na prsou, který ji donutil udělat pár kroků dozadu. Dýchala ztěžka. Zem pod ní se barvila krví. Ruce jí chtěly vystřelit k místu zásahu, ale ztuhle zůstaly podél těla. Zřítela se k zemi.

I. kapitola

Slunce dosáhlo horizontu a pomalu se blížilo k západu. Slabě hřálo, ale jeho síla ještě zdaleka neslibovala příchod jara. Axel Snekker se posadil na horní schod u své malé chatky a v klidu popíjel kávu. V lehkém poprašku na louce před ním byla stále vidět cestička jeho stop z ranní procházky u jezera. Sem tam ze sněhové vrstvy vykukoval rudý vřes. Měl to tu rád. Klidná hladina jezera mu vždycky připomínala zrcadlo, ve kterém hledal sám sebe. Jezdával si sem urovnávat myšlenky. Bylo to jediné místo, kde se mohl plně nadechnout. Znovu usrkl z hrnku a zkontroloval hodinky na pravé ruce. Ještě trocha času mu zbývala. Nechtěl odjet. Včera v noci ho vzbudil telefonát policejního šéfa Herolda Ratsyho, že se má okamžitě vrátit. Axel mu něco zamumlal v odpovědi a hovor ukončil. Ráno mu Ratsy volal znovu. Chrlil ze sebe jeden příkaz za druhým. „Nalezeno tělo ženy na severu v propasti. Tullip dělá na vraždách prostitutek...“ Spousta dalších informací, které poslouchal jen na půl ucha, protože věděl, že stav policistů byl nedostatečný, co se týče vražd. Během monologu svého šéfa si otevřel počítač a hledal nejrychlejší

spojení zpátky do města. „Axele, posloucháte mě?“ vyštěknul najednou do sluchátka Ratsy. „Zítřka v jednu mi letí letadlo, v půl třetí ať mě někdo vyzvedne na letišti,“ odpověděl Axel. Ratsy si něco zamumlal a ukončil hovor.

A tak si teď užíval poslední svobodné chvíle s pohledem na klidnou hladinu jezera. Dopil kávu a několikrát zakroužil hrnkem v ruce. V duchu se s místem rozloučil, ale přislíbil, že se brzy vrátí.

Jak Ratsy slíbil, opravdu na něj na letišti čekal uniformovaný policista. Axel vcházel do příletové haly v zástupu cestujících. Každý si hleděl svého, většina s telefony v ruce a sluchátky v uších. Postarší dáma vedle něj hlasitě hulákala do telefonu všechny detaily letu a zabezpečovala osobu na druhém konci linky, že brzy dorazí domů. Stěžovala si na personál letiště, že byli ve všem ukrutně pomalí a zdržovali, kde mohli. Dokonce si při kontrole musela vyzout boty. Axel se snažil její hovor, který probíhal pár centimetrů od jeho ucha, ignorovat. Uniformovaný policista ho pohledem hledal v davu. Axelův a jeho pohled se střetly a mírně na sebe pokývli. Dáma se pořád hnala vedle Axela a křičela do telefonu. Když si všimla, že před ně předstoupil policista, lekla se, až jí vypadl telefon z ruky. Axel se pro něj ohnul a podal jí ho. „Nebojte, ten si jde pro mě. Já se u kontroly nezouval. Hezký den,“ pokynul jí a vydal se s policistou k parkovišti. Prošli letištní halou a ignorovali zvědavé pohledy kolemjdoucích. Oddychl si, když za sebou zabouchnul dveře policejního auta. Policista se představil jako Vincent Gebauer. „Axel Snekker,“ odvětil na oplátku a Vincent jen uznale přikývl. Samozřejmě

ho znal, ale neměl rád, když se někdo povyšoval nad níže postavené policisty, proto se představil. Než vyrazili z letiště, už vytáčel číslo šéfa, aby ohlásil svůj návrat do služby.

Cesta na sever jim zabrala něco málo přes hodinku. Sjeli z dálnice a projížděli malá městečka. Čím víc se vzdalovali městu, tím byly silnice hůře sjízdné a podél nich se válely hromady sněhu. Vincent jel, jak nejrychleji uměl, ale bylo vidět, že si dává dobrý pozor. Axel by asi tak moc zodpovědně nejel, ale odhadoval, že Vincent bude u sboru nový a tohle bude jeden z jeho prvních úkolů, které měl splnit jen on sám. Podíval se na jeho služební číslo na uniformě a souhlasně si sám pro sebe zabubnoval prsty o palubní desku. Vincent si jeho gesto vyložil špatně. Nervózně se úkosem na Axela podíval a přišlápl plynový pedál. Přístupová cesta k místu činu byla protažená auty, která byla zaparkovaná na kopci kousek od mýtiny v lese. Vincent zastavil vedle vozu techniků. Axel vylezl z auta a zapnul si bundu až ke krku. Na mýtině nepříjemně foukal vítr a srážel venkovní teplotu o několik stupňů. Jako vždy se nejprve rozhlédl po celé scénérii, která obklopovala místo, kde bylo nalezeno tělo. Snažil se zapamatovat si i ten nejmenší detail, který mu místo nabízelo. Docela rozhlehlá mýtina uprostřed hustých lesů. Vpravo příjezdová cesta, která je v zimě zcela jistě nesjízdná. Vedla do táhlého kopce a byla zapadaná sněhem. Mýtina se svažovala do hustého borovicového lesa. Nikde si nevšiml kouře, který by indikoval lidské obydlí. Od posledního stavení to jízdou bylo přesně patnáct minut, jak se přesvědčil na hodinkách. Popošel, aby se mohl podívat, co je na druhé straně mýtiny. Mýtina tam byla ostře utnutá převisem skály. Skály se táhly po celé severní straně a oni se nacházeli na

jejich vrcholu. Otočil se zpět k příjezdové cestě a hledal místo, kudy se sem oběť mohla dostat. Ať už sama, nebo s cizí pomocí. Tvořil si v hlavě několik scénářů, když ho někdo tvrdě udeřil zezadu do ramene. „Právě jsi mi vyhrál pivo, kámo.“ Hlas nemohl patřit nikomu jinému než Henrikovi Limbergovi. Hlavní technik celého oddělení se na něj zubil zpod hustých prošedivělých vousů. „Taky tě rád vidím, Henriku,“ opětoval mu pozdrav Axel. „Víš, nikdo moc nevěřil, že tě sem Ratsy dostane v tak rekordním čase. Proto se rozběhly sázky, kdo ten případ dostane,“ halasil Henrik, zatímco se pomalu přesouvali k okraji mýtiny. „Já,“ ukázal na sebe Henrik oblečený v bílé kombinéze pro odběr vzorků, „jsem vsázel na tebe.“ Axel se zasmál. S Henrikem spolupracovali již několik let. Když Axel nastoupil na oddělení, tak se ho Henrik ujal. Rád říkával, že vypadal jako neopeřený kuře, když ho poprvé dovezli na místo činu. Po pár vyřešených případech se Axelův kredit ve sboru zvyšoval, což Henrik považoval především za svůj úspěch. Axel se s ním o to nehádal. Henrik mu skutečně dal řadu dobrých rad, jak na oddělení přežít, aniž by někomu šlápnul na kuří oko, a zároveň, aby se prosadil.

Na mýtině se to hemžilo policisty a techniky. Na okraji byly postaveny operativní stany, kde se nad mapami skláněli psovodi a pátrací týmy. Mezi nimi se proplétali lidé v bílých kombinézách s plastovými sáčky v rukách. Další stan stál kousek opodál blíže lesu a poslední na hraně propasti, tam právě mířili Axel s Henrikem. Ve stanu stáli tři živě diskutující muži. Jeden starší, statný mluvil ke dvěma o poznání mladším kolegům. „Horolezci,“ sdělil Henrik Axelovi, když vcházeli do stanu. Ten souhlasně přikývl a blížil se k okraji skály, aby se podíval, v jakém stavu bylo nalezené tělo. Byl

už krok od okraje, když mu mladší horolezec vystřelil rukou k hrudi. Axel se překvapeně podíval nejdřív na ruku na jeho bundě, potom do tváře horolezce. Zblízka vypadal ještě mladší než z dálky. Axel mu odhadoval něco málo přes dvacet. „Nepřekračujte hranici,“ upozornil ho chlapec a odtáhl ruku. Pod špičkou Axelovy boty byl přišlápnutý barevný provázek, který naznačoval hranici nad propastí. „Pardon,“ jen stroze konstatoval. Chlapec podstoupil, aby dal prostor staršímu muži. „David Bruder.“ Natáhl k Axelovi ohromnou ruku. Axel se též představil a podali si ruce. Davidův stisk byl zdrcující. Axel se nikdy necítil jako párátka, ale proti tomuhle chlapovi by neměl šanci. „Pojďte za mnou, ukážu vám, odkud se kouknete,“ mávnul obrovskou rukou ve vzduchu David. Axel v duchu odhadoval Davidovy míry. Dlouho někoho tak obrovitého neviděl. Vždycky si myslel, že horolezci jsou menší a vytáhlí lidé, ale zjevně se mýlil. „Natáhli jsme tu tenhle špagát, aby se to s nikým neutrhlo,“ pokračoval David. „Tady stojíme na skále, ale tamhle,“ ukázal za červenou linku na zemi, „je jen led a sníh. Prosím.“ Pobídl Axela, že z daného místa se může bezpečně naklonit přes hranu. Axel nenápadně zašoupal podrážkou, aby se ujistil, že je pod ním opravdu skála, a naklonil se přes okraj. Asi tři metry pod ním byl výběžek skály a na něm leželo tělo. Bylo pokryté lehkou vrstvou sněhu. Nedalo se určit, zda se jedná o ženu nebo muže. Tělo leželo v nepřírozené poloze přes okraj výběžku hlavou dolů do propasti. Polovina těla ležela na výběžku, ale v oblasti hrudníku se lomila podél hrany do propasti. Přesně v lomu hrudníku se rozpíjela rudá skvrna po vstřelu. Axel si pozorně prohlížel ten malý kousek místa činu. Uvažoval, co bylo příčinou smrti. Doufal, že kulka nebo

pád, protože každá jiná by přinášela nezměrné utrpení. Lehce se otrásl a odvrátil pohled zpět na Henrika a Davida. Ti se zrovna starali o chlapce a hubeného technika. Strojili je do postrojů, aby se spustili k tělu. Uběhla jen chvilka a už oba ukazovali zvednuté palce a mizeli za okrajem propasti. David na ně seshora křičel pokyny. „Kafe?“ zeptal se Henrik Axela, který vděčně přikývl, a společně se vydali k hlavnímu stanu u příjezdové cesty. „Ještě že máme Petra, který může slaňovat, jinak nevím, jak bychom se dolů pro vzorky dostali,“ spustil Henrik a natáčel si kávu do kelímku. „Našli ji už před třemi dny, ale dva dny jsme se sem ani nemohli dostat, natož ji vyzvednout. Začali jsme tady,“ máchnul rukou k příjezdové cestě. „Odebrali jsme, co se dalo, ale hned bylo jasné, že tudy se sem nedostala, takže začalo odklizení, aby projela technika. Postavili jsme stany a vše začali dokumentovat. Velkou většinu stop zničil sníh a vítr.“ Hlasitě si odfrknul a natočil si další dávku kofeinu. „Kudy se sem dostala, když ne po cestě?“ zeptal se Axel a prohlížel si okolní lesy. „Tamhle,“ ukázal Henrik na stan na protější straně mýtiny. „Tam došlo k boji a stopy vedou z lesa.“ Axel jen poslouchal a nijak do Henrikova popisu nezasahoval, aby ho neovlivnil vlastními úvahami. Příchod lesem byl více než nepravděpodobný vzhledem k lehkému oblečení mrtvé. Avšak nechtěl rozporovat důkazy, které měli. Závěry bude dělat, až uvidí podrobnou mapu oblasti. Možná je v okolí nějaké obydlí, kterého si doteď nevšiml. „Nějací svědci?“ nadhodil Axel, ale odpověď znal předem. Henrik jen nesouhlasně zakroutil hlavou, což podpořilo jeho domněnku. „Kdo ji našel?“ upil z hrnku a podíval se směrem k propasti. Henrik si zrovna lokl kávy, proto nestihl odpovědět dostatečně rychle.

„Sportovní horolezci,“ pronesl mužský hlas kousek od nich. Oba se ohlédli za mužem, který k nim přicházel. Kristoff Sauber. Policejní psycholog a dobrý Axelův kamarád. „Zrovna od nich jedeme. Využili mezery mezi přívaly sněhu a vydali se na stěnu. Lezli tamhle na severozápadní straně, když si všimli něčeho, co visí z výběžku. Vyfotili to a přiblížili.“ Víc už dodávat nemusel, všichni věděli, co fotografie ukázala. „Zajistil někdo ty fotky?“ ujistil se Axel. Henrik přikývl. „Jojo, máme je. Uniformy je i vyslechly, ale volali jsme Kristoffovi, aby je jel zkontrolovat. Nechceme, aby šířili, co viděli.“ „Jak ohleduplné,“ pronesla žena stojící za Kristoffem. Ani jeden si nevšiml, že Kristoff nebyl sám. Axel přimhouřil oči a pozorně si ji prohlédl. Kapuci měla spadlou do čela, takže do obličeje jí moc neviděl, ale z toho mála poznal, že je hezká a mladá. Jak typické pro Kristoffa, nejspíš šlo o nějakou praktikantku, na kterou se snažil udělat dojem. Rozhodl se ji ignorovat, ale Henrika její jedovatý tón popudil. „Co konkrétně, dámo?“ Přistoupila blíže a sundala si kapuci z hlavy. Axel opravil svůj úsudek. Ano, byla mladá, ale nebyla jen hezká. Dlouho takovou ženu neviděl a zjevně nebyl jediný, kdo si toho všiml, protože z pátracího týmu někdo nahlas písknul. Nedala na sobě nic znát a stále hleděla neuvěřitelně modrýma očima na Henrika. „Jak Kristoff říkal, šlo o sportovní lezce, ale co nedodal, je, že lezou v rámci svých rekonvalescencí. Jedná se o skupinu závislých, kteří se podrobují odvykacímu programu hlavně pohybem. Tudíž,“ stále propichovala Henrika očima. Vypadalo to, že by chtěla vyrůst o několik centimetrů, aby si hleděli zpřímá do očí. „Hrozí u nich relaps na základě prožitého traumatu, který zažili. Proto bych z médií strach neměla.“ Henrik si otráveně

odfrknul a uhnul pohledem. Její obličej zalil spokojený výraz, že tuhle bitvu vyhrála. Natáhla se pro kelímek, aby si natočila kávu. „Navíc banda feťáků a alkoholiků není zrovna důvěryhodný zdroj,“ dodala, než se napila. „Dobry, chápeme. Nemusíte se hned čertit,“ utrousil Henrik. Žena se na něj překvapeně ohlédla a už se nadechovala, že něco dodá, když se do rozpravy vložil Kristoff. „Rád by vám představil Medu Fremm.“ Opřel se familiárně rukama o její ramena. Chtěl tím ukázat, že byla jednou z nich, a zároveň ji chránit před případnými poznámkami. Zrovna nějakou nejnepříjemnější vyčetl Henrikovi z tváře, a proto ruce opět spustil. „Henrik Limberg, vedoucí techniků.“ Neochotně k Medě natáhl ruku. Přendala si hrnek do druhé ruky a gesto přijala. Axel kradmo mrkl na její levý prsteníček. Byl prázdný. V duchu se vyplísnil za neustálou potřebu sbírat informace. „Axel Snekker,“ pronesl až moc rychle nezaujatým tónem. „Meda byla mou studentkou na univerzitě a teď mi sekunduje v ordinaci,“ poznamenal Kristoff. Axel i Henrik se na sebe významně podívali. Kristoff si toho všiml a rychle se od Medy odtáhl. Nastalo trapné ticho, které si nejvíce užíval Henrik, když těkal očima mezi Kristoffem a Medou. „Začíná se stmívat, jdeme do posledního stanu a ukaž mi, odkud přišla,“ prolomil ticho Axel, kopnul do sebe zbytek kávy a nenuceně odešel. Všichni ho mlčky následovali. V posledním stanu ležela na zemi čísla a fotograf se snažil vytáhnout maximum ze stop ve sněhu. „Bohužel toho moc nemáme, kus zapadal sněhem a zbytek rozfoukal vítr,“ omlouval se Henrik. Axel si přidřepnul vedle proláclin ve sněhu. „Otisk nebo velikost bot?“ S nadějí se podíval na Henrika, který zavrtěl hlavou. Promnul si bradu a napřímil se. „Co myslíte, že to je?“ Kristoff pohodil hlavou

ke stopám ve sněhu. „Vypadá to, jako by tu někdo ležel. A buď tělo táhli, nebo se plazilo.“ Všichni souhlasně přikyvovali. „Dle rány na hrudi stál střelec pár metrů od ní. Profesionálně trefeno,“ konstatoval Henrik. „Rána ji odmrštila. Jak dopadla na zem, uvolnila nános sněhu a ledu a propadla se na výběžek. Naštěstí je v závětrí, takže odolávala novému přívalu sněhu.“ Axel několikrát zadupal, aby si trochu rozhýbal zimou ztuhlé nohy. „Popravil ji,“ prohlásila nepřítomně Meda. Všichni se na ni obrátili, ale nijak nereagovali. „Dostala se sem z lesa,“ ukázala ke svažujícímu se terénu k lesu. „Pravděpodobně ztratila síly nebo upadla. Pak se plazila. Všemmu přihlížel.“ Zamyšleně se rozhlédla kolem. „Nevíme, jestli ji netáhl,“ poznamenal Kristoff, když viděl, že nikdo jiný nic neříkal. Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Tady,“ ukázala na zem a přidřepla si k narušenému sněhu. Konečně je zaujala, aby se alespoň podívali, kam ukazovala. „Mohla by to být krev?“ vzhlédla k Henrikovi. „Tyhle stopy jsme zaevidovali, ale nelze odebrat vzorek pro nízkou koncentraci. Mohlo by to být cokoli, i krev.“ Nepatrná hnědá stopa se táhla několik metrů od svahu. Opět se napřímila a stoupla si kolmo ke stopě. Jako by něco porovnávala. „Strana sedí,“ zamumlala si pro sebe. Axel ji pozorně pozoroval, ale nezasahoval do toku jejích myšlenek. Zaujatě čekal, s jakým výsledkem přijde. Z vlastních zkušeností věděl, že sumarizací vlastních myšlenek může člověk nalézt nový zdroj, který by se mohl hodit. Kristoff však trpělivý nebyl. „Kdybys nás zasvětila.“ Nenechala se jím rozhodit. „Předpokládejme, že je to krev,“ hledala ujištění u Henrika, který si otráveně připlácl ruku o nohu. „Zavražděné chybí nehet na pravé noze. Takže kdyby se tady svalila a plazila se...“ „Tyhle stopy by

byly z její pravé nohy,“ doplnil Axel. Pomalu přikývla. „Kdyby ji táhl, měly by jiný tvar. Chybí oběti nehet na pravé noze?“ optal se Henrika. „Jo,“ připustil Henrik. „Dokonce jsme ho i našli, tamhle v lese. Ale jak to mohla vědět ona?“ ukázal na Medu. „Feťáci měli až moc dobrou optiku, která tělo zabrala ve výborné kvalitě,“ prohlásila zcela neotřeseným hlasem, jako by o fotografiích mrtvých mluvila každý den. Axel znovu zadupal nohama a sklonil hlavu, aby zakryl pobavení nad výrazem Henrikovy tváře, která brunátněla. „Podíváme se, kde jste našli nehet, a konečně odtud vypadneme,“ navrhnul Axel, když polknul další zasmání. Stopy ve sněhu se postupně ztrácely, až úplně zmizely. Jasně se dala určit trasa od mýtiny ke stromu, kde byl nalezen nehet. Dále stopy rozfoukal vítr nebo zničila migrující zvěř. U stromu bylo nalezeno větší množství krve, které ale neodpovídalo místu činu. Meda stála opodál, zatímco se ostatní dohadovali, z jakého směru oběť mohla přijít. Stáhla si kapuci níže do čela. Otřásla se při pomyslení, jaká jí je zima, a to měla na sobě několik vrstev termoprádla. Ta žena měla jen tepláky a triko s dlouhým rukávem. I kdyby ji nezastřelil, určitě by umrzla. Meda se začala bezmyšlenkovitě pohybovat, aby si z hlavy vyhnala myšlenky na umrznutí. Byla na Kristoffa našťvaná. Souhlasila, že pomůže s horolezci, ale nemyslela si, že ji dotáhne až na místo činu. Cítila to jako zradu. Jasně říkala, že do terénu nechce. Bude psát posudky, diagnostikovat kohokoli, ale místa činu ji nezajímala. To byla práce pro jiné. Docela se od nich vzdálila, tak se pomalu začala vracet. „... takže to je ona,“ uslyšela Henrikův hlas. Mezi stromy neviděli, že se k nim blížila. „Jo, manželka Frederika Fremma,“ přitakal Kristoff. Dál ji jejich debata přestala zajímat. Nenáviděla, když ženy

škatulkovali dle jejich manželů. Vracela se lesem zpátky na mýtinu. Naštvaně rázovala v hlubokém sněhu a proklínala Kristoffa. Na chvilku se zastavila, aby popadla dech, když si všimla stínu mezi stromy. Nejprve si myslela, že se zapadající slunce otřelo o nějakou větev, ale nebyla to pravda. Zastavilo se jí srdce. Nějaké zvíře? Nadávala si, že nevěděla víc o místní fauně, takže netušila, co čekat. Srdce jí bušilo jako splašené, nohy vrostly do země. Upřeně sledovala les, zda nezahledne nějaký pohyb. Po chvilce si stínu všimla znovu. Byl několik desítek metrů před ní. Blížil se. Jak nabíral konkrétní podoby, Mediny nohy se daly do pohybu. Vyhrabala se z hlubokého sněhu a nejvyšší rychlostí se rozeběhla vstříc postavě, která se každým krokem blížila. Někdo na ni zavolal, ale hlas se ozýval z dálky. Nehodlala zastavit. Běžela vstříc bosé ženě v teplákách a triku s dlouhým rukávem.

II. kapitola

Plíce ji pálily, že skoro nemohla dýchat. Nohy křičely únavou, ale Meda to nevzdávala. Když ji žena zaregistrovala, lehce zaváhala a zpomalila. Meda na ni něco chtěla zakřičet, ale její plíce neměly už kapacitu. Žena vrhla pohled za sebe a znovu Mediným směrem. Byl to okamžik a opět jí běžela vstříc. Byly od sebe jen několik metrů, když Meda uslyšela výstřel a skácela se k zemi. Tváří tvrdě narazila na zmrzlou zem pod sebou, až se jí ztmělo před očima. Srdce jí stále nezpomalovalo. Měla pocit, že jí vyskočí z hrudníku. Necítila žádnou bolest, jen tíhu, která se jí rozprostírala na zádech. Zrak měla stále rozostřený. Pomalu otočila hlavu na druhou stranu a několikrát zamrkala. Kousek od ní ležela ve sněhu žena. Trvalo vteřinu, než Medě došlo, že to ona byla cílem výstřelu. Mrtvé oči hleděly přímo na Medu. Promodralá ústa měla pootevřená, jako by chtěla něco říct, ale jediné, co z nich vycházelo, byl tenký pramínek krve. Medu zachvátila panika. Instinkt jí radil, aby utekla, ale tíha na zádech jí nedovolila se pohnout ani o milimetr. Odvrátila hlavu od těch mrtvých očí. Přerývaně dýchala a snažila se vymanit z tlaku,

který ji přišpendlil k zemi. „Ležte v klidu,“ šeptal jí do ucha klidný mužský hlas. Trochu se uklidnila, ale ne moc. Panika ji zachvacovala ve vlnách. Chtělo se jí rvát, brečet, ale hlavně vypadnout. „Soustřeďte se na můj dech a dýchejte se mnou.“ Věděla, že se musí uklidnit. Potlačila své iracionální já a přizpůsobila dechovou frekvenci tělu muže, který na ní ležel. Konečně, když se uklidnila, uslyšela, jak se k místu blížili policisté se psy. „Teď se opatrně zvedneme, budete koukat na mě, nikam jinam. Souhlasíte?“ Myslela, že bude schopná odpovědět, ale jen naprázdno otevřela pusku jako ryba. Odhodlaně přikývla. „Dobrá.“ Cítila, jak tlak na jejích zádech povoluje. Ozvalo se křupání sněhu. Pomalu se snažila vstát a stále si připomínala, že nesmí otočit hlavu nalevo, tam, kde byly ty mrtvé oči. Už byla na kolenou, když se jí před očima objevila napřážená ruka. Vděčně ji přijala a konečně se postavila. Byla rozlámanější a promrzlejší, než si myslela. Podívala se do očí tomu vyšetřovateli ze stanu. Axel Snekker. Bolely ji čelisti, jak jí jektaly zuby o sebe. Přetáhl jí kapuci přes hlavu a dopnul zip, co nejvýš to šlo. Stále ho fixovala pohledem. Překvapivě neuhnul. Měla strach, že s jakýmkoli pohybem se v jejím zorném poli objeví modré rty zbarvené krví a mrtvé oči. „Je v šoku,“ pronesl Axel k někomu za ní. Jeho hlas k ní přicházel z dálky. Dívala se na něj, ale vlastně ho neviděla. Někdo ji chytil za ramena a chvílku trvalo, než se Axela pustila.

Kancelář policejního šéfa Ratsyho se nacházela v nejvyšším patře policejního ředitelství. Prosklená stěna nabízela okouzující výhled na záliv, nad kterým v pravidelných

formacích kroužili ptáci. Řítili se střemhlav proti vlnám a opětovně se vynořovali. Ti úspěšnější si kořist odnesli na břeh, kde ji začali cupovat. Meda ten koloběh sledovala se zaujetím a moc nevnímala rozhovor Kristoffa s policejním šéfem. Věděla, že by se do hovoru měla zapojit, ale stále měla před očima události předešlého dne. V noci toho moc nenaspala. Několikrát ji vzbudil zvuk výstřelu, který jí stále zazníval v uších. V tmavých rozích ložnice viděla ty mrtvé, nehybné modré oči, jak ji pozorují. Z vlastní praxe věděla, že bude muset uplynout několik dní, dokud celou událost nevstřebá. Později si o tom promluví s Kristoffem, ale v tuto chvíli na to neměla sílu. „Co říkáš, Medo?“ Kristoffův hlas ji donutil odvrátit pohled od zálivu. Ratsy netrpělivě klepal prsty o desku stolu. „Nemyslím, že je to dobrý nápad,“ prolomila nakonec ticho. Bubnování se zastavilo a Ratsy se předklonil a opřel si lokty o stůl. „Proč myslíte?“ upřel na ni pohled. Posadila se ke stolu naproti Kristoffovi a pohled stočila k Ratsymu. „Nechci dělat v terénu. Ráda budu dělat to, co doted’ – posudky, stanovování diagnóz, profilování. Ale úplný kontakt s terénem mít nemusím.“ Kristoff se ošil na židli. Ratsy ji dál pražil pohledem. „Medo, abys pochopila, jak to chodí, občas do terénu prostě musíš,“ namítal Kristoff. Gestem ruky zarazil její odpověď. „Navíc tady se nejedná úplně o vyšetřování případu jako takového. Budeš dělat, co doted’, jen s tím, že to nebude od stolu.“ Nic nenamítala, jen nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Hlavním důvodem, proč tu jste,“ vložil se do rozpravy Ratsy, „je to, že potřebujeme prověřit Snekkera. Nebudete součástí vyšetřování jako takového. Je v zájmu celého oddělení, abychom si potvrdili, že je v pořádku.“ Jeho upřený pohled nedovoľoval žádné námítky.

Založila si ruce na prsou a vrtěla hlavou. Stále se snažila vymyslet, jak by unikla úkolu, který jí chtěli zadat, ale nic ji nenapadlo. „Ten posudek může napsat Kristoff. Přece jen Snekkera zná lépe a ten k němu bude otevřenější.“ Zkusila pohledem vyhledat pomoc u Kristoffa. „Víš, že je lepší, když nejsi nijak zainteresovaná se zkoumaným subjektem. Mně by se Axel neotevřel tak, jak potřebujeme. Navíc bych měl pochopení pro většinu jeho chování, jelikož s ním léta spolupracuji. Potřebujeme nezávislého pozorovatele.“ Jediná její naděje vyhasla. Kalkulovala své budoucí možnosti policejního psychologa, pokud by teď Ratsyho odmítla. Výsledek se jevil minusový. Ratsyho výraz se nijak nezměnil. Jen se v křesle zaklonil, ale stále ji propaloval pohledem. „Takže chcete, abych mu dělala stín, a proč vlastně? Protože si vzal dovolenou?“ Poslední stéblo, kterého se mohla chytnout. Ukázat, jak byla tahle schůzka iracionální. „Axel Snekker si nikdy nevzal volno.“ Ratsy vstal z křesla. „Nikdy,“ zopakoval a přešel ke skleněné stěně. Stál k nim zády, proto Meda využila situace a živě gestikulovala na Kristoffa, že tohle neklapne. „Má za sebou řadu náročných případů a nikdy si nevzal volno. A z ničeho nic na půl roku odjede. Musí to mít nějaký důvod.“ Prudce se otočil a upřeně se zahleděl Medě do očí. Připadala si strašně malá a nicotná, jak se tam nad ní tyčil. Košile a sako nedokázaly zakrýt, jak má tento padesátník statnou postavu. Normálně byl o dvě hlavy vyšší než Meda, a jak seděla, úplně se pod ním ztrácela. Hlavou jí běžely tisíce výmluv, ale nedovolila si ani jednu vyřknout nahlas. „A co můj manžel?“ Sama nevěřila, že to řekla nahlas. Ratsy jen povytáhl obočí a vrátil se zpátky do křesla. Svým mlčením ji vyzýval, aby pokračovala. Pohledem

vyhledala Kristoffa, ten se uvelebil na židli a vybízel ji, ať pokračuje. Zjevně se bavil situací, do které se dostala. „Jak jistě víte, tak Frederik aspiruje na státního zástupce,“ začala opatrně. „Už takhle se vedou řeči o jeho vlivu mezi policisty. Nerada bych to přiřívila svou přítomností.“ Snažila se tvářit provinile, aby Ratsyho obměkčila. Ten se zaklonil v křesle a zabubnoval prsty o područku. Soustředěně si prohlížel stůl před sebou. V Medě se objevila jiskřička naděje. „Vělice si vážím vašich obav, ale nemějte strach. Stejně jako vašeho muže usměřňuji teď, budu tak činit i za vaší přítomnosti.“ Snažila se na sobě nedat znát zklamání, ale koutky úst jí poklesly. Ratsy obešel místnost až ke dveřím, nechal ležet ruku na klice. „Jste jistě profesionálka, a navíc doktorka, takže dokážete docenit mlčenlivost.“ Ďábelsky se na ni usmál a trhnutím otevřel dveře.

Následovali Ratsyho do zasedací místnosti. Kristoff zvolnil krok, aby mu dali náskok. „Vážně jsi vytáhla Frederika?“ syknul jejím směrem. „A co jsem měla dělat? Zahnali jste mě do kouta,“ našťavaně odvětila. „Pochop, že tahle práce se vždycky nedá dělat od stolu. Navíc jsem přesvědčený, že v ní budeš dobrá a bude tě bavit.“ Nesouhlasně zavrtěla hlavou a přidala do kroku. Otráveně si odfrknul a přizpůsobil se jejímu tempu. Procházeli mezi stoly k zasedací místnosti, když si všimla pohledů všech přítomných. Připadalo jí, že si ji všichni prohlíží. Řada rozhovorů ustala, když se přiblížili na doslech. Dělal, že si všetečných pohledů a rozhovorů nevšímá, a zabodla pohled do Ratsyho rozložitých ramen. Konečně se dostali do zasedačky. Místnosti dominovaly dva dlouhé stoly sražené do tvaru „T“. Zasedačkou se linulo několik rozhovorů, které utnul příchod

šéfa. Všichni si posedali na místa. Vypadalo to, že existuje nepsaný zasedací pořádek, do kterého ale nikdo Medu nezahrnul, proto chvilku hledala vhodné místo. Posadila se nejbližše ke dveřím. V čele seděl Ratsy se svou asistentkou a mužem, který instaloval projektor a počítač. U kolmého stolu seděla řada policistů, které Meda neznala. Až třetí židle byla obsazena Henrikem a vedle něho našel místo Kristoff. Naproti nim seděl Axel. Jediná Meda si nechala vedle sebe volné místo, které ji dělilo právě od Axela. „Prosím o pozornost, dámy a pánové.“ Ratsyho hlas přehlušil veškerý šum v místnosti. „Vzhledem k nedávným událostem jsem svolal tuto poradu, abychom efektivně rozvrstвили naše síly k vyřešení všech případů.“ Významně se podíval na přítomné. Muž u počítače konečně spustil prezentaci na plátno za Ratsym. „Vezmeme to postupně,“ prohrabal se nějakými papíry před sebou, až konečně našel ten správný. „Ozbrojená loupež z minulého týden. Kente, mluvte,“ vybídl jednoho vyšetřovatele, který spustil o svém případě. Všichni se zaujetím poslouchali. Ratsy Kenta občas přerušil, aby se na něco doptal, ale v případě bylo stále mnoho neznámých. Sem tam si někdo napsal nějakou poznámku. Po pár minutách se Kent odmlčel. Slova se chytil Henrik a shrnul poznatky za techniky. Nakonec Ratsy vydal několik rozkazů a pozornost se přesunula k dalšímu případu. Meda poslouchala na půl ucha, protože prezentované případy byly před svým vyřešením a nenabízely nic podnětného. Upoutal ji až další případ.

„Prostitutky, Tullipe,“ ozval se opět Ratsy. Tullip si nervózně přešel rukou po zátylku. „Tři zavražděné s rozestupem třech měsíců. Jedna nalezena na skládce, druhá v přístavu

a třetí kousek za městem u dálnice. Místo nalezení se neshoduje s místem činu. Byly tam vždy dopraveny. Nijak je nearanžuje, prostě je tam nechá ležet. Zjevně bez bázně z nalezení těla.“ Tullip se zahleděl do poznámek před sebou. Zhluboka se nadechl a znovu spustil. „Oběti kromě prostitute nic nespojuje. Prověřujeme okruh pasáků a zhrzených klientů, ale zatím nic. Žádní svědci, stopy. Jen každé z nich odbarví vlasy na blond.“ Přítomní se na Tullipa se zájmem obrátili, aby informaci rozvedl, ale ten jen zakroutil hlavou.

„Stále vytváříme teorie, proč mění barvu vlasů a zrovna na blond. Bohužel nemáme moc indicíí,“ vložil se do prezentace Kristoff. Ratsy bubnoval prsty o papíry před sebou. „Nějaký algoritmus o době vražd?“ Tullip opět hledal pomoc u Kristoffa, ale tohle byla jeho zodpovědnost. „Ne, pane. Vypadá to všechno moc nahodile. Jediné, co je promyšlené, je to barvení, jinak se všechno jeví strašně neorganizované.“ Ratsy chvilku kýval hlavou a přemýšlel. „Média?“

„Nic, naštěstí se to dobře tutlá a prostitutky je tolik nezajímají.“

„Dobře,“ ukončil nakonec prezentaci Ratsy. Zjevně nebyl s prací svého týmu spokojený, ale neměl zájem je veřejně plísnit. „Poslední případ mrtvé v lese, Snekkere.“ Axel se narovnal na židli. Neměl s sebou žádné poznámky. „Před třemi dny nalezena mrtvá ve skalách na severu od města. Nález oznámila skupina rehabilitujících horolezců. Mrtvou vyfotili a informovali úřady. Mrtvá vyzvednuta včera v noci a převezena na patologii. Identifikace zatím nemožná. Obličej má zdeformovaný zmrzlou krví, která se jí nahrnula do hlavy po pádu na výběžek. Odebrané otisky prstů neúplné, narušeny ledem a sněhem, když se plazila nahoře na skále, a při

nárazu na výběžek. Odhadovaný věk mezi dvaceti a čtyřiceti, opět více po rekonstrukci obličeje a pitvě. Zavražděný byl odňat před smrtí pravý nehet na noze, nelze určit, zda to udělal pachatel, či si ho utrhla oběť sama, když se pohybovala lesem. Oběť byla oblečená jen do tepláků a trika s dlouhým rukávem. Boty a jiné teplé oblečení chybí. Ze stop v lese a na mýtině lze předpokládat, že ani jedno s sebou neměla. Příčina smrti pravděpodobně střelná rána na hrudi, opět potvrdí až pitva. Šlo nejspíše o loveckou pušku, nábojnice ani kulka nenalezeny. Stopy v lese a na mýtině jsou více méně zničené počasím a migrující zvěří. S ohledem na terén a oblečení oběti se lze domnívat, že na místo činu byla přepravena. Na jediné příjezdové cestě nebyly nalezeny žádné stopy po pneumatikách, proto se domníváme, že přišli lesem. Za prvním uchem oběti byla objevena značka.“ Chvilku se odmlčel, než technik u počítače promítl fotografii na plátno. Zobrazovala kousek kůže za uchem, na kterém byl vypálen znak ve tvaru X. „Z rány jsme odebrali vzorky, abychom určili, čím to vypálil,“ upřesnil Henrik.

Ratsy nervózně zabubnoval prsty o desku stolu. Axel vyčkával, zda něco nedodá, ale po chvíli mlčení začal znovu mluvit. „Nevíme, proč ji pachatel označil. Občas se tento znak používá při střelbě k označení terče, a jelikož pracujeme s verzí, že šlo o opravu...“

Meda se na něj překvapeně ohlédla. Netušila, že ji minulý den zcela neignoroval.

„... mohl by se vrah střelbou živit nebo ji provozovat na vysoké sportovní úrovni.“ Zmlkl a nechal všechny, aby vstřebali, co právě říkal. Někteří si psali poznámky, jiní na něj uznale hleděli.